

**POLSKI TEATR TAŃCA
BALET POZNAŃSKI**

**HOMMAGE
A
GINASTERA**

prapremiera światowa

21 maja 1993 r. - Dresdner Musikfestspiele

W kooperacji z Fundacją Muzyki i Baletu w Warszawie

premiera polska

12 czerwca 1993 r. - Poznań

„Vivre”

POLSKI TEATR TAŃCA - BALET POZNAŃSKI
PAŃSTWOWA INSTYTUCJA KULTURY

DYREKTOR - EWA WYCICHOWSKA

HOMMAGE A GINASTERA

„VIVRE”

Szymanowski/ Gołaska

„MISTERIUM SŁOŃCA”

Ginastera/ Wycichowska

„MISTERIUM ZIEMI”

Ginastera/ Wycichowska

z towarzyszeniem Orkiestry Filharmonii
Poznańskiej pod dyr. Andrzeja Borejko

XX lat Polskiego Teatru Tańca

Przełom lat sześćdziesiątych i siedemdziesiątych w Polsce cechuje niemal absolutna dominacja szkoły rosyjskiej, według której w większości pracują tancerze sześciu przypooperowych zespołów baletowych oraz kilku teatrów muzycznych. Osiągając bezsprzeczne sukcesy w kultywowaniu tradycyjnego repertuaru tancerze i choreografowie polscy, poza nielicznymi wyjątkami, zaczynają się coraz bardziej oddalać od zjawisk, które w balecie europejskim i amerykańskim zdążyły już stracić cechy awangardy i stały się drugim, po klasycznym, naturalnym nurtem w sztuce tańca.

Na tym tle niewątpliwie prekursorską rolę odegrała działalność Conrada Drzewieckiego, który wykorzystując swoje doświadczenia z okresu pracy w zespołach francuskich od połowy lat sześćdziesiątych wprowadza do repertuaru baletu Opery Poznańskiej nowe, oryginalne kompozycje choreograficzne, syntezujące technikę neoklasyczną i modern dance. Odmienność stylu i programu artystycznego jaki zaproponował Drzewiecki zaowocowała wkrótce koncepcją powstania autonomicznego zespołu baletowego, który według deklaracji jego twórcy miał: „prezentować spektakle odbiegające od konwencjonalnego repertuaru wystawianego zazwyczaj w operach, tworzyć formy będące kontynuacją tego, co aktualnie dzieje się w balecie światowym”.

Animatorem tej idei i współtwórcą Teatru był Sławomir Pietras, obecnie dyrektor naczelny Teatru Wielkiego w Warszawie i najbardziej znany polski menadżer.

Akt założycielski nowego zespołu, który przyjął nazwę Polski Teatr Tańca - Balet Poznański został podpisany przez Prezydenta Poznania Andrzeja Wituskiego 13 czerwca 1973 roku.

Z założenia, Teatr od początku istnienia dysponuje własnym Studio w Poznaniu, efekty swojej pracy natomiast prezentuje w całym kraju i za granicą, często będąc gościem festiwalu baletowych.

Blisko piętnaście lat pracy Conrada Drzewieckiego z Polskim Teatrem Tańca znamionuje autentyczny sukces, którego egzemplifikacją są m.in. liczne tournée zespołu we Francji, Niemczech, Włoszech, Holandii, Belgii, Austrii, Finlandii, Grecji, Jugosławi, Węgrzech oraz udział w imprezach o charakterze festiwalowym takich jak: Międzynarodowy Festiwal Tańca w Paryżu, Baletto Oggi w Bari, Intercontri Musicali Romani, Interbalet w Budapeszcie, Festiwal im. Beli Bartoka w Pecs, festiwale baletowe w Kuopio i Istambule, Łódzkie Spotkania Baletowe. Współtwórcami tamtych sukcesów byli wybitni soliści: Roma Juszkat, Mira Wojtkowiak, Hanna Staszak, Przemysław Śliwa, Arkadiusz Duch, Emil Wesołowski.

W roku 1988 po rozstaniu się Conrada Drzewieckiego z zespołem, funkcje dyrektora naczelnego i artystycznego Polskiego Teatru Tańca Baletu Poznańskiego powierzono Ewie Wycichowskiej, primabalerinie i choreografowi baletu Teatru Wielkiego w Łodzi. Otworzyła ona II etap w historii Teatru, który - kontynuując wykształconą już, oryginalną, koncepcję inscenizacyjno-choreograficzną, polegającą na poszukiwaniu

własnego języka ruchowego, syntezującego różne techniki tańca współczesnego z elementami klasyki - określa jednocześnie nowy kierunek w działalności zespołu, odchodzący od tradycji teatru stricte autorskiego, związanego z nazwiskiem jednego tylko twórcy. Z założenia stał się Polski Teatr Tańca swoistym, oryginalnym forum choreografów, dla których współpraca z Baletem Poznańskim tworzy często sytuację promocji i szanse realizacji odważnych, niekiedy kontrowersyjnych koncepcji artystycznych.

W ciągu pięciu sezonów - poza Ewą Wycichowską w zespole poznańskim zrealizowali swoje prace m.in. Emil Wesołowski, Waldemar Wolk-Karaczewski, Przemysław Śliwa, Andrzej Glegolski, Liliana Kowalska, Barbara Golaska oraz Gray Veredon i David Earle.

Zespół poznański ma w swoim repertuarze obecnie ponad dwadzieścia pozycji choreograficznych, do muzyki m.in. kompozytorów polskich: Fryderyka Chopina, Karola Szymanowskiego, Artura Malawskiego, Wojciecha Kilara, Krzysztofa Pendereckiego, N. M. Kuźnika, Macieja Maleckiego a także W. A. Mozarta, A. Vivaldiego, P. Czajkowskiego, H. Borodina, H. Villa-Lobosa, Osvaldo Golijova, Man Yee-Lam, Valerie Ross, Alberto Ginastery.

Charakterystyczną cechą jego spektakli jest dążenie do zasady syntezy sztuk, gdzie warstwy: choreograficzna, muzyczna, dramaturgiczna i plastyczna, spotykają się, wzajemnie przenikają i uzupełniają, stwarzając widzowi pełne warunki do uczestnictwa we wspólnym misterium teatru tańca.

Po dwudziestu latach działalności, wśród różnych efemerycznych żywotów jakie pojawiły się na polskiej mapie baletowej, Polski Teatr Tańca pozostał jedynym autentycznym, profesjonalnym zespołem baletowym.

Jubileuszowy sezon 1992/93 zespół poznański rozpoczął wyjazdem na Festiwal Sztuki w Edynburgu, gdzie za prezentację spektaklu „Sekundy samotności” otrzymał nagrodę Fringe Firsts.

W listopadzie 1992 r. wziął udział w Dniach Dramatu i Teatru Emigracyjnego, na które przygotował premierę trzech baletów pod wspólnym tytułem „Pas de trois”, w kwietniu 1993 r., ze spektaklem autorskim Ewy Wycichowskiej „Faust goes rock” gościł na Międzynarodowym Festiwalu Muzyki w Ankarze. Sezon zamyka prapremiera światowa wieczoru baletowego „Hommage a Ginastera”, zrealizowanego na specjalne zamówienie Dresdner Musikfestspiele.

O obecnym obliczu Polskiego Teatru Tańca tak pisze brytyjski krytyk Brian G. Cooper:

„Prezentując Polski Teatr Tańca na tegorocznym Festiwalu Fringe, Richard Demarco oddał wielką przysługę dla brytyjskiego tańca. Ujawnił zespół o wybitnym choreograficznym talencie, nowatorstwie i magicznym artyźmie.

Styl tańca, doskonałony pod kierunkiem dyrektora artystycznego i wiodącej tancerki Ewy Wycichowskiej, z delikatnie przeplatanych elementami klasyki i tańca modern, daje w efekcie imponującą harmonię i siłę... Umiejętności, dyscyplina i twórcza energia tego zespołu są powodem do dumy. Bez wątpienia to był taniec Edynburba 92”.

VIVRE

muzyka: **Karol Szymanowski**

choreografia i scenografia: **Barbara Gołaska**

światło: **Barbara Gołaska, Andrzej Kulczak**

Obsada:

Purpurowy „Aktor”	— Sławomir Woźniak (gościnnie I tancerz TW w Warszawie)
Kobieta	— Beata Wrzosek Małgorzata Bober
Mężczyzna	— Mirosław Ogórek
Nieproszony gość	— Aleksander Rulkiewicz Paweł Mikołajczyk
Gość I	— Witalij Litwinienko jr Rafał Kanka
Gość II	— Damian Kacperski Anatol Zaborski
Gość III	— Anna Kośmider Irina Suchorukova
Gość IV	— Paweł Mikołajczyk Ezechiel Pierrart
przy fortepianie	— Andrzej Tatarski

Cz. I Piątek

„Ale cóż za taniec! Taniec brzuchów, taniec rozbawionych łysin, taniec zwiędłego oblicza, taniec spracowanej, zwykłej codzienności, która tu hulala przy święcie, taniec szarości i nieforemności”

Witold Gombrowicz
Dziennik 1953-1956

Cz. II Środa

„Wprowadzić na ten wasz bal gości nie zaproszonych; związać was inaczej z sobą; zmusić abyście inaczej siebie wzajem określali; popsuć wam taniec.”

Witold Gombrowicz
Dziennik 1953-1956

Cz. III Sobota

„Ale jak na złość za sprawą tej ukrytej reżyserii, którą nie ja jeden odkrywam w życiu, w tym właśnie czasie ukazał mi się obraz kliniczny hysterii przez ścianę sąsiadującej z moimi uczuciami...”

Witold Gombrowicz
Dziennik 1953-1956

„VIVRE”

Alberto Ginastera, Karol Szymanowski, Witold Gombrowicz... Łączy ich czas, epoka, trendy muzyczne i literackie, wpływy wielkiej polityki i decyzje małych ludzi.

Bywali w tym samym Paryżu i Nowym Jorku. Być może Ginastera i Gombrowicz siadywali na tym samym tarasie kawiarni w Buenos Aires. Jeśli nawet biografowie nie opisują tych spotkań, to ktoś może zaprzeczyć, że są niewidzialne mosty łączące życie twórcze i niespokojne.

BARBARA GOŁASKA

Tancerka, choreograf, pedagog.

Absolwentka Poznańskiej Szkoły Baletowej, była solistka baletu Teatru Wielkiego w Poznaniu. W 1987 roku wyjechała na stałe z Polski. Była asystentem reżysera w Teatro Stabile Italiano, prowadziła własną szkołę baletową w Syrakuzach, pracowała jako gościnny pedagog tańca klasycznego w Mudra International Ballet de XX siecle Maurice Be'jarta.

W roku 1986 założyła we Włoszech zespół Golaska Dance Theatre. Jej realizacje zdobyły uznanie czołowych krytyków baletowych, czego wyrazem było przyznanie w 1989 r. prestiżowej nagrody PremioSolemare w dziedzinie choreografii.

W 1991 r. przyjęła zaproszenie współpracy z Polskim Teatrem Tańca - Baletem Poznańskim. „Vivre” jest jej kolejną pracą po „Shomon” Pniewskiego/ Shankara, „Pieśni ziemi” Mahlera, „Legend of Hell” Man-Ye-Lam, „Koncertu fortepianowego e-moll” Chopina, którą tu zrealizowała.

„Vivre”

My „aktorzy” recytujący na scenie życia, nie wiemy, co rozkaże nam scenariusz w następnym akcie.

Mimo że możemy przerywać interpretację w każdym momencie, pragniemy grać rolę aż do końca.

Walczymy z losem - z samym sobą, wiedząc, że w tym „teatrze” nie ma ucieczki w kulisy.

Barbara Gołaska

„Misterium Słońca”

„Misterium Ziemi”

MISTERIUM SŁOŃCA

muzyka: **Alberto Ginastera**

choreografia, inscenizacja i libretto (na motywach mitu „Ollantay”)
Ewa Wycichowska

scenografia i kostiumy: **Barbara Kędzierska**

światło: **Ewa Wycichowska, Andrzej Kulczak**

Obsada:

SAPA INKA - Syn Słońca	— Witalij Litwinienko jr Aleksander Rulkiewicz
ACLLA CUNA - Dziewica Słońca	— Iwona Pasińska Beata Wrzosek
OLLANTAY - Syn Ziemi	— Damian Kacperski Krzysztof Raczkowski
Zjawy Ołtarza	— Małgorzata Bober Anna Gruszka Anna Kośmider Irina Suchorukova Beata Wrzosek

Wspólnota Ollantaytaybo i Fetysze Śmierci:

Małgorzata Bober	Przemysław Grzędziela
Adrianna Cygańkiewicz	Damian Kacperski
Anna Kośmider	Rafał Kanka
Honorata Mickiewicz	Witalij Litwinienko jr
Iwona Pasińska	Paweł Mikołajczyk
Irina Suchorukova	Mirosław Ogórek
Ewa Sobiak	Ezechiel Pierrart
Laurence Walleart	Anatol Zaborski

Wspólnota Ollantaytaybo przygotowuje się do Inti Raymi - Święta Słońca. Woła Boga Słońca, której nie może sprzeciwić się nawet Sapa Inka - Syn Słońca, na ołtarzu ofiarnym złożona będzie Aclla Cuna - Dziewica Słońca. Uroczysty nastrój obrzędowego tańca zakłóca Ollantay - Syn Ziemi, który świętokradczym zamysłem podejmuje próbę porwania Dziewicy Słońca. Jego ziemski siła nie może jednak pokonać magicznej mocy Syna Słońca. Po śmierci Ollantaya, Sapa Inka na czele wspólnoty Ollantaytaybo, zgodnie z rytuałem, wyrwa serce swojej córki Aclla Cuny. Wschodzi Słońce.

Scena I Droga do Świątyni Słońca
Scena II Pożegnanie Sapa Inki z Dziewicą Słońca
Scena III Przygotowanie Ołtarza
Scena IV Rytuał Dziewicy Słońca
Scena V Magiczne spotkanie Syna Słońca i Syna Ziemi
Scena VI Zjawy Ołtarza. Śmierć Ollantaya.
Scena VII Ofiara

„Słońce i Księżyc,
dzień i noc,
lato i zima
nie są daremne.
To, czemu rozkazano, wędruje,
do swego przeznaczenia,
do swego losu dociera.”

(z modlitwy Manku Qapagn)

„...boso czekali na wschód Słońca,
z oczyma ku niemu zwróconymi.
Kiedy Słońce zaczynało się ukazywać,
klękali, by je wielbić...”

(Kipu)

„...i gdy weszło Słońce, stanął w jego promieniach i blasku, wtedy gdy Indianie wędrowali z doliny ku niemu i ujrzawszy go wśród tego światła, które szło od niego, odbijając się w medalionach i ozdobach jego stroju, naprawdę uwierzyli, że jest on Synem Słońca, i tak wędrując oddawali mu cześć jako Bogu.”

(Kipu)

EWA WYCICHOWSKA

Tancerka, choreograf, pedagog.

Absolwentka Państwowej Szkoły Baletowej w Poznaniu i Akademii Muzycznej w Warszawie. Stypendystka L'academie Internationale De La Danse w Paryżu. Wieloletnia primabalerina Teatru Wielkiego w Łodzi.

Od 1988 r. dyrektor naczelny i artystyczny Polskiego Teatru Tańca - Baletu Poznańskiego. Kreowała główne partie w repertuarze klasycznym, charakterystycznym i współczesnym m.in. „Romeo i Julia”, „Królowna Śnieżka”, „Córka źle strzeżona”, „Gajane”, „Coppelia”, „Giselle”, „Ognisty Ptak”, „Zielony stół”, „Medea”, „Karłowicz”, „Sen nocy letniej”, „Szecherezada”, „Wolfgang Amadeusz”, „Faust goes rock”, „Skrzypek Opętany”.

Jako choreograf debiutowała w roku 1980 „Głosem kobiecym z nieznaney poetki” do muzyki Krzysztofa Knittla. Jest autorką kilku baletów pełnospektaklowych i kilkudziesięciu innych prac choreograficznych m.in. „Koncertu F-moll” Chopina, „Stabat Mater” Szymanowskiego, „Miriam” i „Cień” Przybylskiego, „Karłowicz...” (współaut.), „Faust goes rock” The Shade, „Święta wiosny” Strawińskiego, „Samotności Fauna” Kuźnika, „Fantazji na Harnasia” Kilara/Malawskiego, „Symfonii koncertującej Es-dur” Mozarta, „Skrzyпка Opętanego” Małeckiego, „Bachianas Brasileiras” Villi-Lobosa, „Innych” Horn-dascha, „Mournes” Golijowa, „Albumu z tego świata” Dębskiego. Współpracuje także z teatrami dramatycznymi i operowymi.

BARBARA KĘDZIERSKA

Jest absolwentką Liceum Techniki Teatralnej i Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Jest autorką projektów scenograficznych do kilkudziesięciu widowisk telewizyjnych oraz spektakli operowych i baletowych znakomicie ocenianych w Polsce i na międzynarodowej mapie sztuki.

Współpracowała m.in. z:

Laco Adamikiem - „Złoty kogucik”, „Czarodziejski Flet”, „Książ Igor”, „Elżbieta królowa Anglii”, „Król Edyp”, „Gra miłości i śpiewu”, „Don Carlos”, „Borys Godunow”, „Platonow”

Markiem Grześnińskim - „Wozzek”, „Fidelio”

Maciejem Wojtyńszko - „Awantura w Chioggi”, „Amadeusz”

Hanną Chojnacką - „Manru”

Emilem Wesołowskim - „Legenda o Józefie”

Janem Englertem - „Irydion”

MISTERIUM ZIEMI

muzyka: **Alberto Ginastera**

choreografia i inscenizacja: **Ewa Wycichowska**

scenografia i kostiumy: **Barbara Kędzierska**

światło: **Ewa Wycichowska, Andrzej Kulczak**

Obsada:

Faza Barana	— Małgorzata Bober Irina Suchorukova
Faza Byka	— Mirosław Ogórek Krzysztof Raczkowski
Faza Bliźniąt	— Adrianna Cygankiewicz Anna Kośmider Honorata Mickiewicz Beata Wrzosek
Faza Raka	— Ewa Sobiak Laurence Walleart
Faza Lwa	— Ezechiel Pierrart Aleksander Rulkiewicz
Faza Panny	— Adrianna Cygankiewicz Anna Gruszka
Faza Wagi	— Rafał Kanka Anatol Zaborski
Faza Skorpiona	— Iwona Pasińska Ewa Sobiak
Faza Strzelca	— Przemysław Grzędziela Mirosław Ogórek
Faza Koziorożca	— Damian Kacperski Honorata Mickiewicz
Faza Wodnika	— Rafał Kanka Paweł Mikołajczyk
Faza Ryb	— Witalij Litwinienko jr Paweł Mikołajczyk Ezechiel Pierrart Sławomir Woźniak (gościnnie I tancerz TW w Warszawie)

„Tę ziemię
Na części dzielić będziecie,
Lecz ani podział, ani jedność
Nie mają znaczenia. To ziemia.
My mamy już swoje dziedzictwo.

(...)

Burza przewala się po gwiazdach
Jak wielki rydwan tryumfalny
Wplątany w wojnę konstelacji
Skorpion się w bojach z Słońcem krowi
Aż zajdzie Słońce Księżyc zajdzie
Komety płaczą a Lew - Łowca
Czyha na nieba i równiny
Wciągnięte w wir co wyda światy”

T.S. ELIOT

Inspicjent - **Krystyna Kostrzemska**
Asystenci choreografa - **Mariola Hendrykowska**
Witalij Litwinienko
Asystent scenografa - **Czesław Pietrzak**

„Misterium Ziemi”

redakcja programu: **Jadwiga Ignaczak**
foto: **Andrzej Grabowski**

Ze zbiorów
Działu Dokumentacji
ZG ZASP

„Misterium Słońca”

POLSKI TEATR TAŃCA - BALET POZNAŃSKI
1992/93 sezon XX - jubileuszowy

Ze zbiorów
Działu Dokumentacji
ZG ZASP

